

Svedectvo účastníčky duchovno-terapeutického programu Ráchelina vinica – následky umělého oplodnění, jún 2022

Chcela by som sa podeliť o skúsenosť s tým, ako mi duchovno-terapeutický program Ráchelina vinica zmenil život.

Moje "trápenie" začalo pred vyše 9-timi rokmi jedným zbrklým a nesprávnym rozhodnutím. S manželom sme sa po svadbe tešili na naše deti, veľmi sme po nich túžili. Keď však deti neprichádzali a všetko vyzeralo v poriadku, lekár nás odporučil na testy plodnosti. Záver bol podľa neho jednoznačný. Jediný spôsob ako mať rodinu je umelé oplodnenie (dnes už viem, že to je klamstvo, mali sme aj iné riešenia, ako adopcia, pestúnska starostlivosť, či dôvera v Boha a Jeho pomoc, že každý problém je s Jeho pomocou riešiteľný a zázraky sa dejú aj dnes). No moja sebaláska, pýcha a chorá túžba po rodine a deťoch zvíťazila nad všetkým ostatným. A tak sme sa rozhodli pre umelé oplodnenie. Všetko to vyzeralo skvele, keď nám to v Centre asistovanej reprodukcie opísali, nič na tom predsa nie je zlé, veď chceme darovať nový život a nie jeden! To boli časté slová ktoré som počúvala a teda ich aj začala "žiť". Bola som celá šťastím bez seba, že budeme mať rodinu.

Bola to však dlhá a ťažká cesta, vôbec nie taká, ako ju opisovali v centre asistovanej reprodukcie. Pred odberom vajíčok, ktorý sa vykonáva v celkovej anestézii, čo samo o sebe predstavuje záťaž pre telo, sa žena podrobí hyperstimulácii vaječníkov vysokou dávkou hormónov, aby v danom cykle pri ovulácii nevzniklo iba jedno zrelé vajíčko, ale čo možno najviac, a tie sú potom odobraté počas anestézie z vaječníkov. V mojom prípade ich bolo 43. Vysoké dávky hormónov však majú veľa vedľajších účinkov, ktoré nikto nespomenie. Za prvý mesiac som pribrala 8 kg (niektoré dievčatá aj viac, iné čosi menej) druhý mesiac už "len" 4 a pol kg, moje prsia narástli za mesiac o 2 veľkosti, moje boky, zadok, stehná a brucho nabrali veľmi na objeme, bola som celá akoby opuchnutá, vodou naliata, všade, kde som pribrala mi koža praskala do krvavo červených strií, ktoré mi tieto chvíle pripomínajú dodnes, bola som z toho zhrozená.

Moja psychika sama o sebe po takých dávkach hormónov bola úplne mimo, výbuchy zlosti, prudké zmeny nálad, plačlivosť, plus pohľad do zrkadla ma úplne ničili, pridali sa zimnice a náhle pocity horúčavy, búšenie srdca, moja pleť bola na tom horšie ako v tej najhoršej puberte, hnisavé akné a nekonečné migrény sa dostavili po pár dňoch... To všetko je len časť z toho čo pritom podstupuje žena. K tomu sa samozrejme pridala veľmi veľká bolesť brucha, ktoré som mala pocit, že mi každú chvíľu roztrhne. Prudšie sadnutie, či cestovanie autom, to boli pre mňa muky. Brucho a prsia boli tak citlivé, že mi často pri cestovaní do a z centra asistovanej reprodukcie tiekli slzy, nakoľko nám cesta trvala okolo hodiny tam a potom späť. Na ultrazvuk v tejto prípravnej fáze sa chodí každý druhý deň, denne sa pichajú 2 až 3 injekcie. A po odbere vajíčok sa u mňa, kvôli veľkému počtu odobratých vajíčok dostavil OHSS - ovariálny-hyper-stimulačný syndróm, to znamená, syndróm, ktorý v ťažších prípadoch môže ženu aj zabiť. A pre ktorý sa tehotenstvo, či skôr prenos embrya do tela ženy, odkladá na neurčito a všetky embryá, ktoré sú živé, sa musia zamraziť. V bruchu a časom aj v pľúcach sa začne hromadiť voda a to opäť spôsobuje veľmi veľké bolesti, brucho narastie, to moje narástlo do 3 dní o 9cm a často som mala pocit, že sa zadusím, lapala som po dychu a nevedela sa nadýchnuť, najťažšie to bolo v noci, pocit, že sa o chvíľu zadusím a každý pohyb mi spôsoboval bolesť, nemohla som v žiadnom prípade ležať, lebo v ľahu som nebola schopná dýchať, nebola som schopná bežného fungovania. Prišli ďalšie lieky v podobe injekcii 2x denne, plus 2x denne pichať

Fraxiparín, denná návšteva centra, kvôli veľmi zlému stavu, hrozila mi hospitalizácia, punkcia vody z brucha.

Moje žily boli po všetkých tých liekoch a mixoch hormónov tak oslabené, že kde som sa udrela bola nová modrina, či krvná podliatina...Po čase sa mi vytvorili také hrozivé kŕčové žily, že kto ma stretol v krátkych nohaviciach, bol zdesený. Keď prišlo obdobie tehotenstva, bolo to iba horšie a horšie, desivé kŕčové žily boli úplne všade, boleli a znepríjemňovali mi nielen deň, ale najmä noc. No operácia mala zmysel len v prípade ak už nebudem tehotná. To bolo predsa mojím snom - byť tehotná, byť mamou...Takže operácia neprichádzala do úvahy. Každým ďalším tehotenstvom všetko bolo horšie, moje žily, krvácanosť, zrážanlivosť, nik to nepovedal priamo, každý si len zahundral, „...čo čakáte po takých dávkach hormónov..“, priepustnosť žíl a zrážanlivosť krvi boli úplne zmätené, nič nefungovalo ako malo. Mám za sebou 4 pôrody. Každý pôrod i v období šestonedelia som mala veľké problémy. Pri pôrode som takmer vykrvácala a v šestonedelí som kvôli náhlemu a veľmi silnému krvácaniu skončila na operačke.. Hlboká žilová trombóza po pôrode a vysoké dávky Fraxiparínu mi neumožnili kojiť ani jedno z mojich detí. No aj to bolo nič, oproti môjmu poslednému tehotenstvu, kedy som dostala pľúcnu embóliu, následne sa mi odtrhla placenta, dostala som druhú embóliu a pribudlo aj ďalšie veľmi závažné ochorenie. Lekári pri pôrode bojovali o život dieťaťa a mne nedávali žiadnu šancu, lebo bolo vraj „5 minút po dvanástej“, ako mi to neskôr povedali.

Ale vďaka Pánu Bohu, a neskutočnému množstvu modlitieb som tu a žijem.

Počas pobytu v nemocnici som dostala 19 transfúzií, prekonala zápal pľúc. V bruchu som mala krvnú podliatinu o veľkosti 15 cm, ktorá sa mi vstrebávala ešte pol roka a prvý mesiac mi spôsobovala každý večer v rovnaký čas vysoké horúčky, a vyradila ma z bežného fungovania, moje krvné doštičky neboli na hodnote akoby bežne mali byť, ale šialene vysoko. Prvý rok od posledného pôrodu som denne chodila po lekároch, nielen so mnou, ale aj dieťaťom, nakoľko sa narodilo 11a pol týždňa pred termínom. No to najhoršie prišlo až po vytriezvení a uvedomení si toho, že čo ako sa toto riešenie môže zdať "za život"- veď chcem darovať nový život - a zabudne na všetky komplikácie, či riziká s tým spojené, je aj tak devastačné. Lebo pritom, že máme deti, som dala zabiť ďalších svojich 12 detí, ktoré boli v procese vývoja "odstránené". A náš vzťah s manželom sa veľmi zmenil. K horšiemu...

Zo začiatku som si to tak nevedomovala, že vlastne tým, ako som Bohu zabuchla dvere pred nosom, namiesto toho, aby som Ho prosila o pomoc, som sa od Neho postupne viac a viac vzdalovala. Viera ostala s Ním za tými dverami a ja som sa cítila ešte urazená, že On mi v tom nepomohol. No zároveň moja pýcha do mňa vkladala ešte hrdosť z toho, že budem mamou, a pritom som si ospravedlňovala tých 12 detí.

Až po istom čase sa začali vynárať v mysli myšlienky, že život sa začína počatím, že život je od prvej chvíle darom od Boha, že od prvej chvíle nám Boh každému dáva nesmrteľnú dušu...A tu začali aj výčitky svedomia, ktoré som často zaháňala tým, že som si opakovala to, čo mi vraveli tí, čo o tom vedeli: to isto neboli deti...to je hlúposť, nemáš čo cítiť, čo sa trápiť...máš predsa dieťa(ti). Ale aj tu to bolo ťažké, lebo pokiaľ som to prvé, či ďalšie dieťaťko čakala, ostatné deti čakali v mraziacom zariadení! Ach, aké strašné, v mrazáku?! Ako môže jedna mama toto všetko dovoliť? Ako? Mala som to stále v hlave..

Neprešiel deň, aby som na to všetko nemyslela, čo je s tými 12timi deťmi? Sú to deti? Boli to deti? Kde sú? Ak boli, čo je s nimi? Sú v nebi? Je aj pre takéto deti niekde miesto? Hnevajú sa na mňa? Istotne sa hnevajú, istotne ma nenávidia. Ako sa im len raz, keď zomriem postavím tvárou v tvár? Neodvrhnú ma? Často som začala

volať - Bože môj, pomôž mi! Povedz mi, sú to deti? Kde sú? Mamka, Panna Mária pomôž mi, prosím...to bolo jedno trápenie a to druhé? Čo je s dušou mojich detí v mrazáku? Kde sú oni? Cítia to? Je im zima? Čo cítia? Bolí ich to? Kde sú? Žijú? Čo ich duša, kde je? Čo cítia? Ach, boli to muky.

Po pár rokoch, kedy som Boha úplne zavrhla mi začal pomaly posielat' "signály" ako veľmi túži, aby som sa vrátila k Nemu, že je tu a čaká, kedy tie dvere len pootvorím. Boli to sny, ktoré aj keď sa zdali čudné, nakoniec boli prínosom a sama som sa čudovala aké veci sa dejú. A aj keď som občas spravila aký, taký krok, predsa len som nenašla odvahu žiť vo viere s Ním a prosiť Ho o odpustenie, lebo mne už nemôže nikto odpustiť, toto bolo stále v mojej hlave!

Moje sny už pár rokov boli iba tmavé, pochmúrne a sychravé, zlé..., studené a ťažké... Občas som tak veľmi túžila, aby sa mi prisnilo aj niečo pekné, no nič také sa nestalo. Často som prepadla do depresie a zúfalstva, všetko bolo tmavé a nenávidela som svoje žijúce deti, lebo oni žijú a tie druhé nie. Nenávidela som seba a svoj život, často som túžila po smrti..

Až pri mojom poslednom pôrode sa ma Boh dotkol, dal mi poznať, že bez Neho nenájdem pokoj. A tak som urobila rozhodnutie pre návrat k Nemu. Išla som na generálnu sv. spoveď, no tu mi kňaz povedal, že mám na to všetko, aj na tých 12 detí zabudnúť. A toto bolo pre mňa asi najťažšie. Zabudnúť? Stále som sa pýtala sama seba, to sa dá? No čo ako som sa snažila, zabudnúť nešlo, naďalej som sa umárala v stavoch zúfalstva a beznádeje - kde sú moje deti a čo je s nimi? Boli-sú to deti? Ja som vedela, že áno, ale blízki zas len tvrdili, to isté dookola: „...Neboli to deti, nemáš sa čo trápiť...zabudni už...“ ...a v mojej hlave bola kopa pochybností.

Veľa som sa modlila za kňaza, ktorý by mi pomohol, ktorý by mi povedal čo je s mojimi deťmi. Mnoho ľudí mi často vravievalo: " Si skvelá mama" ...a moje vnútro vtedy kričalo - NIE, toto nie je pravda, nieee, nevravte mi to! Zožierala ma nenávisť voči sebe a chcela by som vtedy zomrieť hanbou, lebo som vedela, že ňou nie som.. Až jedno ráno, bolo to v advente, ktorý som vždy prežívala veľmi ťažko, keďže v tomto období majú moje žijúce deti narodeniny. Pred rorátnou sv. omšou mi jedna staršia pani povedala: "Ste skvelá mama"...moje srdce opäť zaplakalo a mňa zaliala úzkosť, smútok, zúfalstvo a nenávisť voči sebe, chcela som v kostole vstať a z plného hrdla kričať, už mi to nikdy nevravte, nie som skvelá mama! Ja, nie som mama! Zabila som si 12 detí! Bola som úplne zúfalá... Všetky myšlienky deň čo deň patrili a utekali k deťom ktoré som zabila... Plakala som v tej lavici v kostole ticho a skryto až som zúfalo prosila: Bože môj, pomôž mi, prosím. Ježišu, zmiluj sa prosím nado mnou, pomôž mi prosím, pomôž!, opakovala som dookola.. Mamka Mária pomôž mi.. Keď som sa zrazu obzrela a v neďalekej lavici videla sedieť nášho kňaza, ako sa modlí ruženec. Hlavou mi prebehlo, poprosím ho o pomoc. A túto myšlienku som nevedela dostať z hlavy až kým som tak nespravila. Náš kňaz mi veľmi pomohol, najviac ako len mohol a najviac, ako som dovtedy od kohokoľvek pomoci dostala. Mal pre mňa čas, vypočul ma. On prvý uznal moje deti, že sú, že existujú, že žijú s Ním, s Bohom ktorý je Láska...,že sa im mám prihovárať, s nimi sa modliť, dať im mená. Odslúžil sv. omšu za nich a odporučil mi duchovno-terapeutický program Ráchelina vinica (RV). Bol to prvý krok na ceste môjho uzdravenia, za čo som mu nesmierne vďačná.

Do víkendu, kedy sa mala RV uskutočniť, to veru so mnou nemal vôbec ľahké. Toľkokrát to môj strach a moja pýcha chceli vzdať, toľkokrát som sa zdráhala, že tam nepôjdem, že to nedokážem. Často som mávala stavy úzkosti a paniky, že ísť na RV nedokážem, že sa zosypem. Nevedela som si to v tej panike a záchvatoch úzkosti ani len predstaviť, žeby som dokázala "tam" ísť. Mávala som z toho, žeby som mala na RV ísť, takú úzkosť a beznádej, že jednoduchšie bolo pre mňa prijať myšlienku, že

ukončím svoj život a budem mať "pokoj". Ísť na RV bol pre mňa akoby neprekonateľný múr. Keď mi prišla prihláška na RV, ktorú bolo treba vypísať, vôbec som to nedokázala, 3x som papiere začala čítať a zakaždým ich odložila, bolo to pre mňa naozaj neskutočne ťažké, no opäť tu bol náš kňaz a so všetkými papiermi mi pomohol. A čím viac sa RV blížila, tým viac vo mne rástli obavy, vnútorne som mala pocit že sa zosypem, že je to niečo, čo nikdy nedokážem. Modliť sa za to, aby som to dokázala bolo pre mňa rovnako ťažké. No náš kňaz, on mi len v pokoji dodával odvalu a vytrvalo sa za mňa modlil.

Keď prišiel víkend RV a ja som sa nielenže nevedela ani zbaliť, vôbec som v tej panike a desivom úzkostnom strachu nevedela čo vziať. Ale aj na vlak som poprosila opäť nášho duchovného otca, aby ma zaviezol, aby som vôbec niekam išla. Úprimne som to aj v ten deň chcela vzdať. Cestou vo vlaku som mala pocit, že bude najlepšie otočiť sa na pol ceste. Keď som vystúpila z vlaku vo väčšom meste kvôli prestupu, nebolo mi všetko jedno, chytala ma panika, úzkosť aj strach, hoci som dospelá, slzy sa mi tlačili do očí a mala som „na malé“, aby som sa nerozplakala. Pohľadom som pozerala po ľuďoch, po ženách, ktorá asi by "tam" tiež mohla ísť. Nakoniec, pri vystúpení z vlaku som zistila, že sme boli viaceré, ktoré sme na RV šli.

Mala som obrovské obavy z toho, že to nezvládnem, že nedostanem zo seba ani slovo, že ma každý odsúdi, že...Proste celých 9 rokov som si budovala v sebe takú "hradnú vežu" z pevného a odolného kameňa, ktorý bol nezničiteľný, pred všetkými som do nej utekala a uzavierala sa, dokonca som si okolo nej vykopala aj vodnú priekopu, aby sa náhodou nikto nepriblížil k môjmu ranenému srdcu a mojím citom a nechcel ma náhodou mať rád, lebo ja si to nezaslúžim, bolo stále v mojej hlave..

Zoznámenie s tímom RV bol pre mňa prvý obrovský pocit úľavy. Akí sú všetci usmíati a milí, veď vedia aká som a čo všetko som spravila a mali by odo mňa bočiť, nie sa na mňa usmievať, mali by mnou opovrhovať a nie mi chcieť odniesť tašku! Mali by...bolo toho v mojej mysli toľko, čo by mali...Ale oni takí neboli...Boli pravým opakom, boli obrazom Božej lásky, starostlivosti a teplo ich srdc sa nieslo všade - toto sa nedá opísať slovami. Bola to atmosféra pokoja a prijatia.

Prvý deň bol pre mňa prvou ochutnávkou toho, že Boh je Milosrdenstvo, že...aj keď sme padli hlbšie ako Mária Magdaléna, On do nás ten kameň, aby nás ukameňoval, nehodí, ale dvíha nás z toho prachu a špiny, chce nám utrieť slzy z očí...Tu opadli zo mňa prvé obavy...Druhý deň bol pre mňa tak náročný po citovej, duševnej a psychickej stránke, že toľko slz som nepreliala asi nikdy. No bol pre mňa najoslobodzujúcejším dňom v mojom živote. Bolo to po tom, ako som si priznala, ako veľmi sa hnevám nielen na seba, ale najmä na Ježiša. Bol to pre mňa obrovský šok! Celé tie roky som si to nevedela priznať. Však som sa hnevala na seba, no tu na RV mi to celé došlo. Však ja sa hnevám na Neho, na Pána Ježiša, že ma v tom nechal samú. Pritom On bol vždy pri mne, len ja som Ho nechcela vidieť a prijať to, že On je so mnou vo všetkom čo žijem.

Keď som prešla spracovaním hnevu a odpustením, bol to pocit neopísateľnej úľavy, slobody, záplava šťastia a radosti v srdci. Pokoj, ktorý sa rozlieval v mojej mysli a srdci sa nedá opísať! Bolo to ako keď mi praskne moje srdce z kameňa a vnútri toho rozdrveného kameňa opäť žije živé srdce, ktoré túži milovať, a chce byť milované. V ten deň bolo plno aktivít, ktoré mi pomáhali oslobodiť sa z toho všetkého, prijať to a snažiť sa vidieť to Božími očami...Jeho srdcom...bol to poriadny záber. A tu som pocítila absolútnu silu Jeho milosrdenstva, už len prijatím toho, že na RV spolu s nami boli aj maminky po spontánnom potrate, ktoré ma mohli odsúdiť, opovrhovať mnou, no oni to neurobili, boli úžasné, boli príkladom a drobnou ukážkou toho, aký je On, náš Boh Veľký, že miluje každého, nech urobil čokoľvek.

Na tretí deň, aj keď som už vnútorne bola uzmiernená s Ním, čakala nás rozlúčka s deťmi, odovzdať ich do Jeho rúk...Jeho Lásky. Ozajstná rozlúčka, dôstojná, kde som ich nemusela tajiť, kde iní plakali so mnou nad mojou stratou a bolesťou, kde mi každý doprial na rozlúčku s deťmi toľko času, porozumenia, lásky a objatia, koľko som potrebovala, kde nič nebolo narýchlo...kde som cítila doslova ako svoje deti vkladám do Božích rúk, do Jeho rúk a srdca Panny Márie...Moment, kde sa ich fyzicky vzdávam, no nikdy ich už neopúšťam, ale ich pozývam k nám do našej rodiny. Chcem, aby boli naozaj našimi členmi, že majú mená, a miesto nielen v mojej mysli, ale aj srdci a postupne časom, ako budú deti rásť aj v srdciach ich súrodencov.

Jednoducho, celá RV bola pre mňa najväčším dobrom a darom, aké sa mi od umelého oplodnenia dostalo. Celému tímu aj duchovnému otcovi Dušanovi patrí obrovská vďaka za ich prístup, vedenie, trpezlivosť, zhovievavosť, porozumenie, objatia, pochopenie, lásku a súcitiť, za ich službu a doslovné slúženie nám účastníkom. Za všetko čo pre nás spravili, že tu pre nás boli a pomohli nám, že nás nesúdili, ani neodsudzovali, ale naopak prejavili nám toľko lásky a porozumenia im patrí obrovská vďaka. Každé, ale každej žene po akomkoľvek potrate či už umelom, spontánnom, alebo umelom oplodnení, ktorá sa trápí, odporúčam, aby sa nebáli a našli pokoj v Ňom s pomocou Ráchelinej vinice.

Okrem toho, určite odporúčam aj účasť kňazom, aby vedeli pochopiť, čo sa odohráva v srdci žien po akomkoľvek potrate, aby boli otvorení počúvať ich žiaľu a bolesti a vedeli pomôcť tak, ako mne náš duchovný otec. Aby boli prvými pomocnými rukami pred RV, lebo nebyť nášho duchovného otca vo farnosti, ktorí RV poznal, a jeho ochote počúvať, nájsť si čas a ochote pomôcť, tak sa stále snažím zabudnúť, ale toto nie je cesta...,lebo zabudnúť sa nedá..

S veľkou vďakou, mama L.D.